

de nye Rekruter, som endnu er altfor lidt fortrolige med deres Køns Befrielseshistorie til at opdage en gammel Fare i en ny Forklædning.

De mere erfarne Kvinderetsforkæmpere hævder, at bedre Adgang til Oplysning og Beskæftigelse for unge Piger og Kvinder er alt det, som behøves. Derfor foreslaar de, at der skal gives den unge Pige af Arbejderklassen et Aars tvungen Skolegang mere, og at Antallet af Fagskoler for Piger skal forøges. „Bund deutscher Frauenvereine“ har givet sine Lokalfdelinger Anvisning paa at virke for Fortsættelsesskoler for Piger, og har udkastet Planer til at gøre disse Skoler obligatoriske. Det har erklæret, at Lyceet, Typen for de Skoler, som søges af de velhavendes Døtre, maa „opdrage Eleverne til Ansvarfølelse og Pligtfølelse. Tilbøjeligheden til Letfærdighed og Dilettanferi maa bekæmpes. Skolen maa paapege, at den sædvanlige Forbliven i Hjemmet uden alvorlig Syselsættelse eller virkelig Beskæftigelse er uheldig for Karakteren, og at Indøvelse i Arbejde er bedre for den fremtidige Hustru og Moder end planløs Lediggang uden Pligter.“

Man mener i Almindelighed, at Kvinden mangler Kampinstinkt og altid har manglet det. Sikkerlig passer det ikke paa den gamle teutoniske Kvinde, Urkvinden, som kæmpede Side om Side med sin skæggede Mage i de uendelige Stammekrige. Historien fortæller os, at de romerske Hære maatte overvinde Kvinderne, efter at de havde overvundet Mændene.

De germanske Sagn om Brynhilde, den stærke Brydekæmper, genkalder os disse forhistoriske Mødres frygtindgydende Tapperhed. Det tog mange Aarhundreder for deres Døtre at glemme Kampens Nydelse og lære sig Ikke-Kæmperens Rolle. Men de har lært deres Lektie godt. Medens den gamle Siegfried endnu hugger sig Vej gennem Fortidens Skov, skrider den nye Brynhilde uden Afbrudelse henad Fremtidens slagne Vej.

Katharine Anthony.

(I „The Outlook“. 1916.)

Edith Cavell.

I det engelske Underhus har Minister Asquith talt om dette vidunderlige Aar i Englands Historie, som mere end noget andet har lært Landet, hvilke Mænd og Kvinder det ejer. Han har bl. a. nævnt Edith Cavell, som han siger, har givet den engelske Mand et glørværdigt Exempel paa det højeste Mod. „Og i de forenede Kongeriger,“ fortsætter han, „findes tusinde saadanne Kvinder, som vi for et Aar siden ikke vidste, vi ejede.“

Den bekendte Forfatter Bernhard Shaw, som altid har staaet Suffragetbevægelsen meget nær, har korrigeret Mr. Asquiths Udtalelser og er fremkommen med en Slutningsbemærkning, som næppe har været saa helt velkommen.

Bernhard Shaw mener, at efter hvad Edith Cavell har gjort for England, er det naturligt, at hun staaer for Englands Mænd som en Heltinde, men at de ikke af den Grund bør henfalde til frasefyldte Udtalelser om, hvad hun som Kvinde har lidt. Hendes Køn spiller ingen Rolle og ingen engelsk Loy, Civil- eller Krigslov, tager ved en Domfældelse særlig Hensyn til, om Dømmen gælder Mand eller Kvinde. Bernhard Shaw mener heller ikke, at det er værd at tale altfor svulmende ridderligt om hende, thi man ved jo meget vel, at hvis hun var kommen levende tilbage og havde stillet sig i de Rækker, som kræver politiske Rettigheder ogsaa for Kvinder, og hvis hun gennem sin Agitation herfor af Regeringen var bleven drevet ud i Suffragetkampen og havde slaaet et Vindue itu for gennem saadanne Handlinger at prøve paa at blive hørt, saa ved man jo meget vel, gentager Bernhard Shaw, at hun vilde være prisgivet til Pøbelen, vilde være blevet forulæmpet og udsat for grove Mishandlinger og alt dette med fuld Tilslutning fra de Mænd, som nu i udtryksfulde Fraser kanoniserer hende.

„Hvad vi kan gøre,“ slutter han, „er, til hendes Ære og i Erkendelse af hendes Mod at give det Køn, hun tilhørte, politiske Rettigheder. Hvis dette Forslag mødes med Dødstavshed, saa ved jeg, at Edith Cavells Opofrelse fornægtes af hendes Fædreland.“

Den Anskuelse, som Bernhard Shaw her har fremsat, er ikke min-

dre stærkt bleven pointeret fra Kvindehold i England.

Den maa have virket afsvælende paa den højstemte Minister, og det tyder ikke paa noget klart Indblik hos ham, at England maatte i Verdenskrig, inden dets Førsteminister forstod, at det ejer Kvinder, der er rede til at dø for den Sag, de har gjort til deres. En saadan Mangel paa Kendskab til de rette Forhold er saa meget mere iøjnefaldende, som det uomtvisteligt er Mr. Asquiths „Fortjeneste“ ved sin Holdning overfor den engelske Suffragetbevægelse, at have givet dens Medlemmer Lejlighed til at dokumentere deres Foragt for Døden.

Hilsen fra Island.

Fra Island er indgaaet følgende Hilsen som Svar paa den Hilsen, som D. K.s offentlige Møde d. 18. Januar sendte til islandske Kvinder, og som findes aftrykt i Bladets Nr. 2 for dette Aar:

Til Formanden for

Dansk Kvindesamfund,

Fru Astrid Stampe Peddersen,

København.

Foreningen »Hid islanzka kvenfélaga« i Reykjavik tillader sig herved at sende Dansk Kvindesamfund en hjertelig og oprigtig Tak for den smukke og elskværdige Hilsen i Anledning af islandske Kvinders nylige opnaaede politiske Rettigheder. Det var os en personlig Glæde at se, at De mindedes Sagaaens Fortid og Nutid, som De saa smukt udtrykker i det lille Digt, og vi har intet varmere Ønske, end at danske og islandske Kvinder kan i Forening »gaa mod en gryende Dag«.

Reykjavik 21. Februar 1916.

pr. »Hid islanzka kvenfélaga«.

Katrin Magnusson.